

ODPIS

Sygn. akt VIII U 2510/15

WYROK

W IMIENIU

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 lutego 2016 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie : Przewodniczący SSR del. do SO Maciej Nawrocki

Protokolant st. prot. sąd. Magdalena Pelz

po rozpoznaniu w dniu 16 lutego 2016 r. w Poznaniu

odwołania **J. K., B. R.**

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P.

z dnia 26 czerwca 2015r. nr (...), znak: (...)

w sprawie **J. K., B. R.**

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P.

o podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i ubezpieczenie zdrowotne

1. **oddala odwołania,**

2. **zasądza od każdego z odwołujących na rzecz pozwanego organu rentowego kwotę po 60 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.**

/-/ Maciej Nawrocki

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 26 czerwca 2015 r., nr (...), znak (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P., na podstawie art. 83 ust. 1 pkt 3, art. 18 ust. 1 i 2, art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. Dz.U. z 2015 r., poz. 121 ze zm.), art. 58 § 2 kc, § 12 ust. 41 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 29 maja 1996 r. w sprawie sposobu ustalania wynagrodzenia w okresie niewykonywania pracy oraz wynagrodzenia stanowiącego podstawę obliczania odszkodowań, odpraw, dodatków wyrównawczych do wynagrodzenia oraz innych należności przewidzianych w Kodeksie pracy (Dz.U. z 1996 r., Nr 62, poz. 289), art. 81 ust. 1, 5 i 6 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (t.j. Dz.U. z 2015 r., poz. 581), stwierdził, że podstawa wymiaru składek na ubezpieczenia J. K. podlegającej ubezpieczeniom jako pracownik u płatnika składek (...) Handel (...) B. R. wynosi:

okres	ubezpieczenia emerytalne	ubezpieczenie chorobowe	ubezpieczenie wypadkowe	ubezpieczenie zdrowotne
-------	--------------------------	-------------------------	-------------------------	-------------------------

	i rentowe			
02/2015	176,08 zł	176,08 zł	176,08 zł	151,94 zł
03/2015	1.750,00 zł	1.750,00 zł	1.750,00 zł	1.510,08 zł
04/2015	0,00 zł	0,00 zł	0,00 zł	1.510,08 zł
05/2015	0,00 zł	0,00 zł	0,00 zł	150,99 zł

W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, iż w dniu 3 marca 2015 r. J. K. została zgłoszona do ubezpieczeń społecznych od dnia 26 lutego 2015 r. jako pracownik u płatnika (...) Handel (...) B. R. na podstawie umowy o pracę na stanowisku przedstawiciela handlowego, na czas nieokreślony, w wymiarze czasu pracy pełen etat, za wynagrodzeniem 5.000 zł. Od dnia 1 kwietnia 2015 r. J. K. jest niezdolna do pracy, a od 4 maja 2015 r. wystąpiła o ustalenie prawa do zasiłku chorobowego. Niezdolność do pracy przypada w okresie ciąży.

Płatnik składek prowadzi pozarolniczą działalność w zakresie sprzedaży detalicznej części i akcesoriów samochodowych, z wyłączeniem motocykli. Działalność prowadzona jest od 1 listopada 2011 r. i dotychczas płatnik składek nie zatrudniał pracowników.

Na podstawie zgromadzonych dokumentów organ rentowy uznał, iż J. K. zasadnie została zgłoszona do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych jako pracownik od dnia 26 lutego 2015 r., natomiast zmienił informacje przekazane przez płatnika w części dotyczącej wysokości podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne, tj. z kwoty 5.000 zł odpowiednio na kwotę 1.750 zł – odpowiadająca minimalnemu miesięcznemu wynagrodzeniu w roku 2015.

W toku postępowania B. R. wskazał, iż rozwój firmy spowodował, iż konieczne okazało się zatrudnienie pracownika do odbierania telefonów, umawiania spotkań z klientami oraz kontaktu w sprawach reklamowych. Nadto osiągnięte przychody uzasadniały przyznanie wynagrodzenia w kwocie 5.000 zł. W ocenie organu rentowego przedłożone dokumenty nie potwierdzają, że czynności wykonywane przez J. K. są adekwatne do wysokości wykazanego wynagrodzenia w kwocie 5.000 zł.

W okresach od 1 września 2002 r. do 31 grudnia 2006 r. i od 1 listopada 2007 r. do 31 lipca 2013 r. ubezpieczona była zgłoszona jako pracownik u innych płatników składek i miała długie okresy przerw w opłacaniu składek spowodowane okresami niezdolności do pracy. Wykształcenie również jest niezgodne ze stanowiskiem, na jakim została zatrudniona. Ubezpieczona ukończyła szkołę w zakresie kosmetyki. Na okoliczność świadczenia pracy przedłożono wyłącznie oświadczenia stacji radiowych, z którymi kontaktowała się ubezpieczona w sprawach reklamy firmy. Nie przedłożono żadnych innych dokumentów.

Zdaniem organu rentowego istotna jest również kondycja finansowa płatnika składek, albowiem od stycznia 2015 r. nie opłacał on składek na ubezpieczenie społeczne. Wobec powyższego, organ rentowy zakwestionował wykazane przez płatnika składek podstawy wymiaru składek na obowiązkowe ubezpieczenia społeczne i przyjął kwotę odpowiadającą wysokości minimalnego wynagrodzenia, tj. 1.750 zł. /vide decyzja w aktach ZUS/

Dnia 17 lipca 2015 r., w formie i terminie przewidzianym prawem, J. K. i B. R. złożyli odwołania od powyższej decyzji, wnosząc o jej zmianę poprzez orzeczenie, że podstawa wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne została nieprawidłowo obniżona przez ZUS z kwoty 5.000 zł na kwotę 1.750 zł i powinna wynosić 5.000 zł.

Uzasadniając odwołujący wskazali, iż z żadnego przepisu nie wynika uprawnienie organu rentowego do dokonania samodzielnej oceny czy doświadczenie zawodowe, wykształcenie oraz charakter pracy umożliwiają danej osobie podjęcie zatrudnienia za określone wynagrodzenie.

W ocenie odwołujących również argument o długich przerwach w opłacaniu składek należy uznać za chybiony. Odwołujący uznali także, iż nie ma żadnego związku między nieopłacaniem składek przez pracodawcę a uprawnieniem pracownika do świadczeń. /vide odwołanie – k. 2-3 akt/

W odpowiedzi na odwołania organ rentowy podtrzymał argumentację prawną i faktyczną zaprezentowaną w zaskarżonej decyzji oraz wniósł o oddalenie odwołań. Dodatkowo Zakład wskazał, iż nie kwestionuje samego faktu wykonywania obowiązków pracowniczych przez ubezpieczoną, a zatem bez znaczenia pozostają wszelkie dokumenty dotyczące realizacji umowy przez odwołującą. Stwierdził także, iż nie neguje celowości zatrudnienia. /vide odpowiedź na odwołanie – k. 16-17 akt/

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

J. K. urodziła się w dniu (...)

W 2007 r. odwołująca uzyskała licencjat z kosmetologii w Wyższej Szkole Zawodowej (...) w P.. Do pierwszej połowy 2014 r. odwołująca była zatrudniona w firmie odzieżowej jako przedstawiciel handlowy. Zajmowała się sprzedażą odzieży w butikach oraz rozwodziła ją po sklepach. W związku z wykonywaniem w/w pracy otrzymywała wynagrodzenie w kwocie 2.500 zł brutto.

dowód: kwestionariusz osobowy w aktach ZUS; zeznania odwołującej (k. 39)

B. R. od dnia 1 listopada 2011 r. prowadzi pozarolniczą działalność gospodarczą pod nazwą (...), której przedmiotem jest sprzedaż detaliczna części i akcesoriów do pojazdów samochodowych, z wyłączeniem motocykli. Działalność polega na prowadzeniu komisji samochodowej w P. przy ulicy (...). Początkowo odwołujący zajmował się wyłącznie sprzedażą starych samochodów.

dowód: odpis z (...) w aktach ZUS; zeznania odwołującej (k. 39); zeznania odwołującego (k. 39v-40)

Odwołujący zamierzał rozwinąć działalność i skupić się na sprzedaży droższych samochodów. Jego zamiarem było również reklamowanie komisji za pośrednictwem radia oraz zatrudnienie pracownika. W tym celu na początku 2014 r. zawarł umowę z radiem na reklamę oraz umieścił w internecie ogłoszenie o zatrudnieniu pracownika.

Umową o pracę z dnia 26 lutego 2015 r. zawartą na czas nieokreślony odwołująca została zatrudniona w firmie (...) na stanowisku przedstawiciela handlowego w pełnym wymiarze czasu pracy. Umowa zawierała zapis o wynagrodzeniu w wysokości 5.000 zł.

Dnia 26 lutego 2015 r. odwołująca uzyskała zaświadczenie lekarskie o braku przeciwwskazań zdrowotnych do wykonywania pracy na stanowisku przedstawiciela handlowego. W tym samym dniu J. K. odbyła wstępne szkolenie w dziedzinie bezpieczeństwa i higieny pracy.

dowód: umowa o pracę, zaświadczenie lekarskie z 26.02.2015 r., karta szkolenia BHP w aktach ZUS; zeznania odwołującej (k. 39); zeznania odwołującego (k. 39v-40)

W ramach zawartej umowy J. K. umawiała klientów na spotkania, czasami jechała do klienta aby obejrzeć auto oraz umówić spotkanie. Jej zadaniem było także namawianie potencjalnych klientów na przyjazd do komisji.

dowód: listy obecności (k. 6-7); zeznania świadka Ł. B. (k. 38v); zeznania odwołującej (k. 39), zeznania odwołującego (k. 39v-40)

Dnia 10 marca 2015 r. w trakcie pierwszej wizyty u lekarza ginekologa stwierdzono u odwołującej ciążę – 8 tydzień. W trakcie badania ustalono, iż ostatnia miesiączka miała miejsce 18 stycznia 2015 r., a przewidywany termin porodu został ustalony na dzień 26 października 2015 r.

dowód: karta przebiegu ciąży (k. 27)

Od dnia 1 kwietnia 2015 r. odwołująca przebywała na zwolnieniu lekarskim w związku z ciążą. Dziecko urodziła w dniu 12 października 2015 r. Była to trzecia ciąża odwołującej.

Ojcem dziecka J. K. jest B. R. – oboje są parą od stycznia 2015 r.

dowód: zeznania odwołującej (k. 39), zeznania odwołującego (k. 39v-40)

W związku z prowadzoną działalnością płatnik składek w 2014 r. uzyskał przychód w wysokości 22.400 zł oraz wykazał stratę w kwocie 110,12 zł. Ponadto zaciągnął kredyt w wysokości 30.000 zł.

dowód: PIT-36, VAT-7, książka przychodów i rozchodów, umowy kupna-sprzedaży (k. 27); zeznania odwołującego (k. 39v-40)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach organu rentowego i w aktach niniejszej sprawy, a także na podstawie zeznań świadka Ł. B. i odwołujących: J. K. i B. R..

Sąd uznał za wiarygodne i przydatne dla potrzeb niniejszego postępowania **dokumenty** zgromadzone w aktach sprawy oraz w aktach pozwanego organu rentowego. Przedmiotowe dokumenty zostały bowiem sporządzone przez osoby do tego powołane w ramach przysługujących im kompetencji oraz w przewidzianej prawem formie. Ponadto ich treść i forma nie były kwestionowane przez żadną ze stron procesu, a zatem i Sąd nie znalazł podstaw, by czynić to z urzędu.

Podstawą dokonanych ustaleń faktycznych Sąd uczynił również znajdujące się w aktach kserokopie dokumentów, albowiem zawarte w nich informacje nie były kwestionowane przez żadną ze stron postępowania, co pozwoliło na potraktowanie tychże kserokopii jako dowodów pośrednich istnienia dokumentów o treści im odpowiadającej.

Sąd w znacznej mierze dał wiarę **zeznaniom odwołujących**, albowiem zeznania te były logiczne i spójne oraz pokrywały się ze zgromadzonym materiałem dowodowym, w szczególności z dokumentami. Odwołujący w miarę jednolicie wyjaśnili okoliczności zatrudnienia J. K.. Sąd dostrzegł jednak sprzeczność w zeznaniach odwołujących co do zakresu obowiązków J. K.. B. R. wskazywał, iż odwołująca jedynie przekazywała mu informacje o telefonach klientów, a już on sam umawiał się na spotkania. Natomiast odwołująca podała, że to ona umawiała klientów na konkretne spotkania.

W ocenie Sądu na wiarę zasługiwały także **zeznania świadka** Ł. B., który potwierdził, iż w sprawie sprzedaży samochodu kontaktował się z odwołującą, a o możliwości sprzedaży samochodu w komisie dowiedział się z reklamy radiowej. Natomiast świadek nie posiadał wiedzy odnośnie szczegółów zatrudnienia oraz zakresu obowiązków odwołującej.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołania J. K. i B. R. nie zasługiwały na uwzględnienie.

Kwestią sporną było to, czy organ rentowy zasadnie uznał, że podstawa wymiaru składek na ubezpieczenia J. K. podlegającej ubezpieczeniom jako pracownik u płatnika składek B. R. odpowiada wysokości wskazanej w zaskarżonej decyzji.

Zgodnie z art. 6 ust. 1, art. 11 ust. 1 i art. 12 ust. 1 w zw. z art. 13 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu podlegają osoby fizyczne, które są pracownikami od dnia nawiązania stosunku pracy do dnia ustania tego stosunku.

W myśl z art. 47 ust. 1 w/w ustawy składki na ubezpieczenia emerytalne, rentowe, wypadkowe oraz chorobowe za pracowników obliczają, rozliczają i przekazują co miesiąc do Zakładu w całości płatnicy składek. Podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe pracowników stanowi przychód, o którym mowa w art. 4 pkt 9 i 10, z zastrzeżeniem ust. 1a i 2, ust. 4 pkt 5 i ust. 12.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntowane jest stanowisko, iż w ramach art. 41 ust. 12 i 13 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych Zakład Ubezpieczeń Społecznych może zakwestionować wysokość wynagrodzenia stanowiącego podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie chorobowe, jeżeli okoliczności sprawy wskazują, że zostało wypłacone na podstawie umowy sprzecznej z prawem, zasadami współżycia społecznego lub zmierzającej do obejścia prawa. Nadmierne podwyższenie wynagrodzenia pracownika w zakresie prawa ubezpieczeń społecznych może być bowiem ocenione jako dokonane z zamiarem nadużycia prawa do świadczeń (vide uchwała Sądu Najwyższego z dnia 27 kwietnia 2005 r., II UZP 2/05, OSNP 2005/21/338; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 sierpnia 2005 r., II UK 16/05, OSNP 2006/11-12/191 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 maja 2009 r., III UK 7/09, LEX nr 509047).

Wprawdzie w prawie pracy obowiązuje zasada swobodnego kształtowania postanowień umownych, ale bezspornym pozostaje, iż wolność kontraktowa realizuje się tylko w takim zakresie, w jakim przewiduje to obowiązujące prawo. Jakkolwiek z punktu widzenia art. 18 § 1 kp, umówienie się o wynagrodzenie wyższe od najniższego jest dopuszczalne, to należy pamiętać, że autonomia stron umowy w kształtowaniu jej postanowień podlega ochronie jedynie w ramach wartości uznawanych i realizowanych przez system prawa, a strony obowiązują nie tylko respektowanie własnego interesu jednostkowego, lecz także wzgląd na interes publiczny. Powyższe wynika przede wszystkim z treści art. 353¹ kc, który ma odpowiednie zastosowanie do stosunku pracy.

Z kolei odpowiednie zastosowanie art. 58 kc pozwala na uściślenie, że postanowienia umowy o pracę sprzeczne z ustawą albo mające na celu jej obejście są nieważne, chyba że właściwy przepis przewiduje inny skutek, a sprzeczne z zasadami współżycia społecznego - nieważne bezwzględnie.

Ocena wysokości wynagrodzenia uzgodnionego przez strony stosunku pracy na gruncie prawa ubezpieczeń społecznych ma istotne znaczenie z uwagi na okoliczność, że ustalanie podstawy wymiaru składki z tytułu zatrudnienia w ramach stosunku pracy następuje w oparciu o przychód, o którym mowa w ustawie o podatku dochodowym od osób fizycznych, a więc wszelkiego rodzaju wypłaty pieniężne, a w szczególności wynagrodzenie zasadnicze, wynagrodzenie za godziny nadliczbowe, różnego rodzaju dodatki, nagrody, ekwiwalenty itp. Umowa o pracę wywołuje zatem nie tylko skutki bezpośrednie, dotyczące wprost wzajemnych relacji między pracownikiem i pracodawcą, lecz także dalsze, pośrednie, w tym w dziedzinie ubezpieczeń społecznych, kształtując stosunek ubezpieczenia społecznego, w tym wysokość składki, co w konsekwencji prowadzi do uzyskania odpowiednich świadczeń. Alimentacyjny charakter świadczeń przyznawanych z tytułu ubezpieczenia społecznego oraz zasada solidaryzmu sprawiają, że płaca stanowiąca jednocześnie podstawę wymiaru składki nie może być ustalana ponad granicę płacy słusznej, sprawiedliwej i zapewniającej godziwe utrzymanie i nie może rażąco przewyższać wkładu pracy, by w konsekwencji składka na ubezpieczenie społeczne nie przekładała się na świadczenie w kwocie nienależnej. Przepisy prawa ubezpieczeń społecznych odwołują się bowiem do takiego przełożenia pracy i uzyskanego za nią wynagrodzenia na składkę na ubezpieczenie społeczne, które pozostaje w harmonii z poczuciem sprawiedliwości w korzystaniu ze świadczeń z ubezpieczenia, udzielanych z zasobów ogólnospołecznych. Podsumowując należy stwierdzić, że podstawę wymiaru składki ubezpieczonego będącego pracownikiem stanowi wynagrodzenie godziwe, a więc należne, właściwe, odpowiednie, rzetelne, uczciwe i sprawiedliwe, zachowujące cechy ekwiwalentności do pracy, natomiast ocena godziwości tego wynagrodzenia wymaga uwzględnienia okoliczności każdego konkretnego przypadku, a zwłaszcza rodzaju, ilości i jakości świadczonej pracy oraz wymaganych kwalifikacji (vide wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 16 października 2013 r., III AUa 294/13).

Dokonywana przez organ rentowy kontrola zgłoszeń do ubezpieczenia oraz prawidłowości i rzetelności obliczenia składki oznacza przyznanie Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych kompetencji do badania zarówno tytułu zawarcia umowy o pracę, jak i ważności jej poszczególnych postanowień, a zatem, również postanowień umowy o pracę w zakresie wynagrodzenia, które pozostają w kolizji z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierzają do obejścia prawa (vide wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 25 września 2012 r., III AUa 398/12).

Należy zgodzić się także ze stanowiskiem zajęтым przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 9 sierpnia 2005 r. (III UK 89/05), iż ustalenie w umowie o pracę rażąco wysokiego wynagrodzenia za pracę może być, w konkretnych okolicznościach, uznane za nieważne jako dokonane z naruszeniem zasad współżycia społecznego, polegającym na świadomym osiągnięciu nieuzasadnionych korzyści z systemu ubezpieczeń społecznych kosztem innych uczestników tego systemu.

Charakter świadczeń z ubezpieczenia społecznego i zasada solidaryzmu wymagają, aby płaca stanowiąca jednocześnie podstawę wymiaru składki, nie była ustalana ponad granicę płacy słusznej, sprawiedliwej i zapewniającej godziwe utrzymanie, by rażąco nie przekraczała ekwiwalentnego wkładu.

Okoliczność ustalenia rażąco wysokiego wynagrodzenia za pracę bez wątpienia miała miejsce w przedmiotowej sprawie. Trudno bowiem inaczej ocenić uzgodnienie w umowie o pracę z dnia 26 lutego 2015 r. wynagrodzenia w wysokości 5.000 zł, w sytuacji, gdy ilość oraz rodzaj wykonywanych przez odwołującą obowiązków nie uzasadnia przyznania wynagrodzenia w w/w wysokości. Odwołująca miała zajmować się wyłącznie odbieraniem telefonów oraz według jej twierdzeń – umawianiem klientów na spotkania. Ponadto obowiązkiem J. K. było namawianie potencjalnych klientów do odwiedzenia komisju. W tym zakresie zastanawiający jest fakt, iż działalność prowadzona przez B. R. nie przynosiła takich dochodów, które uzasadniałyby przyznanie wynagrodzenia w kwocie 5.000 zł. Z księgi przychodów i rozchodów oraz PIT-36 za rok 2014 wynika, że przy przychodach **rocznych** 22.400 zł, poniósł on stratę w wysokości 110,12 zł. Nadto odwołujący zaciągnął kredyt w kwocie 30.000 zł. Powyższe oznacza zatem, iż sytuacja finansowa przedsiębiorstwa odwołującego, w dacie zawierania umowy o pracę nie pozwalała na sfinansowanie wynagrodzenia za pracę odwołującej, w uzgodnionej przez strony wysokości, a wynagrodzenie w kwocie 5.000 zł nie odpowiadało możliwościom finansowym pracodawcy. Okolicznością między stronami był sam fakt świadczenia przez odwołującą pracy na rzecz jej pracodawcy.

Reasumując, całościowa analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego prowadzi do wniosku, iż wynagrodzenie ustalone przez strony w umowie o pracę z dnia 26 lutego 2015 r. na poziomie 5.000 zł, w realiach niniejszej sprawy, przy uwzględnieniu możliwości finansowych pracodawcy oraz relacji osobistych łączących odwołujących, nie uwzględnia przesłanki ekwiwalentności zarobków do rodzaju i charakteru pracy.

Tym samym nie było podstaw do skutecznego zakwestionowania przez odwołujących podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne wskazanej w zaskarżonej decyzji. Zaznaczyć należy, iż kwota minimalnego wynagrodzenia przyjęta przez organ rentowy w zaskarżonej decyzji jest w pełni zasadna zważywszy, iż odwołująca wykonywała pracę nie wymagającą zgoła żadnych kwalifikacji, czy umiejętności i wymagającą znikomego nakładu sił fizycznych. Były to proste czynności, jak telefonowanie lub odbieranie telefonów. Stąd też nie można uznać, by wykonywanie takiej pracy uzasadniało przyznanie wynagrodzenia w kwocie 5.000 zł.

Mając powyższe na względzie, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 kpc oraz cyt. przepisów prawa materialnego, Sąd oddalił odwołanie – pkt 1 sentencji wyroku.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 98 kpc oraz § 2 i § 11 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t.j. Dz. U. 2013 r., poz. 490 ze zm.).

Mając powyższe, tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego Sąd zasądził od każdego z odwołujących na rzecz pozwanego organu rentowego kwotę po 60 zł – pkt 2 sentencji wyroku.

/-/ Maciej Nawrocki